

Søren! En rejti Svend! Do vil it kom te aa fortryd 'et. — Ska vi gi hveranner Haandslav paa det?»

Da Søren henimod Midnat naaede tilbage til Smedehuset, var Pagten sluttet, hans Hjerte lukket. Han vilde rømme fra Hjemmet og lade Fattigkassen tage sig af Ane-Mette og Børnene. Han var nu igen Mestersmeden fra Thy og havde ikke mer med Rallikeskomagerens Unger at skaffe.

Andendagen efter var alle Forberedelserne gjort. Han havde skaffet sig Rejsepenge ved at sælge deres Ko under det Paaskud, at han skulde købe Stangjern og nyt Værktøj, og henimod Aften sagde han til Ane-Mette, at han den næste Morgen tidlig vilde tage ind til Købstaden for at handle.

Ane-Mette tog straks hans Søndagstøj ud af Skabet for at hæge det. Da Søren inde fra Smedjen saae hende staa der i Døren og børste saa ivrig, uden Tanke om Svig, kunde han ikke faa Øjnene fra hende. Hun var igen bleven ung og skøn for ham trods de indsunkne Kinder og det fattige Haar, og han besluttede at lade hende faa Størsteparten af de Penge, han havde skaffet sig til Rejsen. Han vilde ikke selv beholde mere end 30 ... nej bare 25 Rigsdaler. Ja, 20 Rigsdaler vilde han ogsaa godt kunde nøjes med. Resten vilde han lægge i hendes Kommodeskuffe eller et andet Sted, hvor hun straks maatte finde dem.